

RICHARD OSMAN

RESOLEM

ASSASSINATS

**UN CRIM
SENSE SOLUCIÓ?
CONFIA EN LA NOSTRA
EXPERIÈNCIA.**

RICHARD OSMAN
RESOLEM
ASSASSINATS

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *WE SOLVE MURDERS*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2025

© SIX SEVEN ENTERTAINMENT LTD, 2024, BY RICHARD OSMAN

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2025

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3247-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.222-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Finalment havia passat.

L'Andrew Fairbanks sempre havia sabut que seria famós algun dia. I aquest dia —un tranquil i assolellat dimarts de principis d'agost— per fi havia arribat.

Els anys de penjar vídeos de fitness a Instagram li havien donat seguidors, per descomptat, però res com això. Això era una bogeria.

Havia tingut una relació intermitent amb una cantant pop no gaire coneguda que havia vist la seva foto als diaris de tant en tant, però no pas a les portades, com avui.

L'Andrew Fairbanks finalment havia assolit la notorietat que havia buscat durant tant de temps. El seu nom era en boca de tothom. Era tendència a les xarxes. Aquella selfie al iot corria pertot arreu. L'Andrew, sense camisa i amb la pell bronzejada, picant l'ullet a la càmera amb el sol càlid de fons tot alçant una ampolla de beguda energètica Krusher en un feliç brindis.

I els comentaris de sota la foto! Emojis de cors, emojis de flames, de luxúria. Tot el que l'Andrew havia somiat sempre.

Tanmateix, hi havia alguns altres comentaris que l'haurien desanimat una mica. «Ha marxat massa aviat», «Tan en forma que se'l veu, que en pau descansi», «Que inquietant veure aquesta foto, quan saps el que estava a punt de passar». Ara bé, en qüestió de volum no hi havia discussió. Una moguda impressionant. A les oficines de l'equip de producció de *Love Island* es va difondre la seva fotografia i es va discutir sobre el fet que hauria sigut perfecte si tan sols... bé, ja saps.

Sí, finalment tothom coneixia l'Andrew Fairbanks. O, més aviat, tal com se'l coneixia ara, «Andrew Fairbanks, el tràgic influencer d'Instagram».

O sigui que no tot era positiu. I fins i tot el poc que hi havia de positiu es començava a atenuar. Avui és dimecres a la tarda, i el seu nom ja va baixant en la classificació. Estan passant altres coses al món. Una estrella del beisbol ha ficat la seva camioneta dins de la piscina de la seva exdona. Una videobloguera ha dit alguna cosa inadequada de la Taylor Swift. Els temes de conversa, igual que la marea, estan canviant.

A l'Andrew Fairbanks el van trobar mort amb un tret al cap, lligat a una corda i llançat des d'un iot que navegava per l'Atlàntic. No hi havia ningú més al iot, i no hi havia indicis que hi hagués hagut algú altre; només s'hi va trobar una bossa de pell que contenia prop d'un milió de dòlars.

Però res de tot això et dona dret a ser famós durant més de quaranta-vuit hores. Potser algun dia faran un pòdcast sobre el cas, o encara millor, un documental a Netflix sobre crims reals. Però, ara per ara, el protagonisme de l'Andrew ja es va atenuant.

Aviat l'Andrew Fairbanks serà només una figura en una fotografia aguantant una beguda energètica de color

lila enmig d'un mar blau, un cadàver en una morgue de Carolina del Sud, i algun ocasional comentari com ara: «Te'n recordes d'aquell paio que es va morir en un iot amb aquella bossa de calés?».

Qui el va matar? Ves a saber. Algú o altre va ser, això segur, i les xarxes socials tenen moltes opinions sobre el tema. Per què el van matar? Ni idea, però algú devia tenir els seus motius, no? Una parella gelosa? Un rival del fitness a Instagram? Podríem trobar tota mena d'explicacions. Et pots creure el que aquesta videobloguera ha dit sobre la Taylor Swift?

Però encara que només hagués sigut per un dia, deuenidó la moguda. Si l'Andrew encara hagués estat viu, s'hauria buscat immediatament un mànager a temps complet. «Aconsegueix-me uns quants contractes més, amb barretes energètiques, o clíniques d'emblanquiment de dents, o potser podria llançar la meva pròpia marca de vodka?».

Sí, només per un dia, tothom havia volgut un tros de l'Andrew Fairbanks. Tot i que, després del pas dels taurons, poca cosa en va quedar, d'ell.

Així és el món de l'espectacle.

—**Q**uè és el que no t'agrada de tu mateixa? —pregunta la Rosie D'Antonio. Està asseguda en una butaca inflable en forma de tron dins d'una piscina en forma de cigne—. És el que pregunto sempre a la gent.

L'Amy Wheeler està asseguda, amb l'esquena molt recta, en una cadira de jardí a la vora de la piscina, amb el sol als ulls i la pistola a l'abast de la mà. Li agrada Carolina del Sud. Si més no aquest indret amagat. És d'hora al matí i la temperatura ja passa dels trenta graus, bufa la brisa de l'Atlàntic i ningú, de moment, ha intentat matar-la. Fa temps que ella no engega un tret a ningú, però vaja, no es pot tenir tot.

—El meu nas, suposo —contesta l'Amy.

—Què li passa al teu nas? —pregunta la Rosie, mentre xarrupa una beguda verda amb una palla no reciclable i remou l'aigua amb l'altra mà.

—No ho sé —diu l'Amy. Li crida l'atenció que la Rosie D'Antonio vagi tan perfectament maquillada mentre és a la piscina. Quants anys té? Seixanta? Vuitanta? És

un misteri. A l'apartat de l'edat en el seu arxiu hi posa: «Es va negar a revelar-la»—. No m'agrada quan el miro. És lleig.

—Fes-te'l operar —diu la Rosie—. Més gran, més petit, el que creguis que et fa falta. La vida és massa curta perquè no t'agradi el teu nas. La pobresa i la fam són un problema, o no tenir wifi; però el nas no és cap problema. Què més?

—Els cabells —diu l'Amy. Corre el risc de relaxar-se. Ho nota. L'Amy no suporta relaxar-se. Llavors té massa temps per pensar. Ella prefereix actuar—. Els tinc molt rebels.

—Ja ho veig —diu la Rosie—. Però això s'arregla fàcilment: només et cal una visita amb la meva tècnica capillar. Ve amb avió d'algun lloc. De Xile, em penso. Cinc mil dòlars i se t'hauran acabat els problemes. Ja t'ho pagaré jo.

—I tinc les orelles una mica de pàmpol —diu l'Amy.

La Rosie inclina el cap i es fixa en l'Amy, observant-la atentament.

—No ho veig pas. Tens unes orelles estupendes. Com les de la Goldie Hawn.

—Una vegada me les vaig mesurar amb un regle —diu l'Amy—, quan anava a l'escola. És només un mil·límetre, però sempre em fa nosa. I tinc les cames massa curtes en proporció amb el cos.

La Rosie assenteix i s'impulsa de nou cap al mig de la piscina, on el sol hi pica més.

—Anem més al gra, doncs, Amy; què és el que t'agrada de tu mateixa?

—Soc anglesa —diu l'Amy—. No m'agrada res de mi.

—Quin avorriment —diu la Rosie—. Jo també era anglesa, i ho vaig superar. Va, tria alguna cosa.

—Crec que soc lleial —diu l'Amy.

—És una bona qualitat —diu la Rosie—. Per a una guardaespalles.

—I les meves cames curtes em proporcionen un centre de gravetat baix —continua l'Amy—, de manera que soc molt bona lluitant.

—Ara t'escolto —assenteix la Rosie—. Lleial i molt bona lluitant.

La Rosie alça la cara cap al sol.

—Si algú intenta disparar-me aquesta setmana, tu et llançaràs davant de la bala?

—Aquesta és la idea —diu l'Amy, sense convicció—. Tot i que això bàsicament passa a les pel·lícules.

Segons l'experiència de l'Amy, és difícil llançar-se davant d'una bala. De fet, van molt ràpid.

—O en els llibres, esclar —diu la Rosie—. Vols un porro? Jo me'n vaig a fer un.

—Millor que no —contesta l'Amy—. Maximum Impact ens fa fer anàlisis de sang obligatoris cada tres mesos, política de l'empresa. Si em troben un petit rastre de qualsevol droga, me'n vaig al carrer.

La Rosie fa un gruny d'«és bastant just».

Aquesta no és pas la feina més emocionant que ha tingut l'Amy, però almenys fa bon temps i li cau bé la clienta: Rosie D'Antonio, la novellista més venuda arreu del món, «si no comptes Lee Child». Té una mansió d'estil espanyol a la seva illa privada davant la costa de Carolina del Sud, i amb el seu propi xef personal.

Per diverses raons operatives, temps enrere l'Amy va haver de passar gairebé tot un mes vivint a dins d'un oleoducte abandonat de Síria, de manera que això és un pas endavant. El xef li porta un plat de blinis de salmó fumat. En realitat no és un xef —és un exsoldat de les Forces

d'Operacions Especials de la Marina dels Estats Units que es diu Kevin—, però n'aprèn ràpid. Ahir al vespre, el seu *boeuf bourguignon* va ser tot un èxit. Al xef habitual de la Rosie li han donat dues setmanes de vacances. L'Amy, la Rosie i en Kevin, l'exsoldat, són les úniques persones que hi ha a l'illa, i així continuarà sent de moment.

—Ningú té dret a matar-me —diu la Rosie. Ha re-mat fins a la vora de la piscina i ara està cargolant un cigarret—. Excepte jo.

—I jo no t'ho permetré —diu l'Amy.

—Però algú podria intentar disparar-me —diu la Rosie—. No se sap mai, tenint en compte com va el món avui dia. O sigui que si algú ho intenta, no et llancis davant de la bala, entesos? No ho facis per mi. Deixa que matin la vella.

Maximum Impact Solutions, l'empresa per a la qual treballa l'Amy, és l'agència de protecció personal més gran del món, possiblement la segona més gran des que en Henk van Veen va marxar i es va endur la meitat dels clients amb ell. Si algú et roba, o algú et vol matar, o si veus que hi ha insatisfacció entre el teu exèrcit privat, aquesta és l'empresa on has de trucar. Maximum Impact Solutions té molts lemes, però «deixa que matin la vella» no n'és pas un.

—No permetré que ningú et mati —diu l'Amy.

L'Amy recorda haver vist la Rosie a la televisió quan era petita. Amb aquelles muscleres, i aquell caràcter. Havia significat molt per a l'Amy veure com podia ser de valenta una dona, mentre ella dormia cada nit arraulida dins del llit i somiava amb dies millors. La Rosie no es morirà mentre estigui sota la seva supervisió.

—D'on és aquest accent? —pregunta la Rosie, mentre fa la primera pipada al porro—. És agradable. És de Manchester?

—De Watford —contesta l'Amy.

—Ooh —fa la Rosie—. Fa massa temps que vaig marxar. Parla'm de Watford.

—És un poble —diu l'Amy—. D'Anglaterra.

—Això ja ho sé, Amy. És maco?

—No és pas el primer adjectiu que em vindria al cap —contesta l'Amy. Està desitjant trucar al seu sogre, l'Steve, més tard. És divendres, o sigui que l'hi hauria de trobar. Li encantarà que li parli de la Rosie. Les dones valentes sempre li havien agradat. Potser algun dia li tornaran a agradar.

Pensar en dones valentes fa que l'Amy pensi en la Bella Sanchez. I pensar en la Bella Sanchez la fa pensar en en Mark Gooch. I pensar en en Mark Gooch la fa...

I aquest és el problema, Amy, oi? Quan et relaxes, penses. Tant és, tot això. Para de pensar: no et funciona mai. Clava cops, condueix ràpid, desactiva explosius, però per l'amor de Déu, no pensis. La vida no és l'escola.

—Anglaterra és boja —diu la Rosie—. Als anys vuitanta tothom m'estimava, després, als noranta, m'odia-ven, als dos mil em van oblidar, als dos mil deu em van recordar, i ara els torno a encantar. Però jo no he canviat gens ni mica durant tot aquest temps. Has llegit mai cap dels meus llibres, Amy la guardaespalles?

—No —menteix l'Amy. Tothom ha llegit algun llibre de la Rosie D'Antonio. L'Amy ha llegit els seus llibres des que era adolescent. Una vegada, una treballadora social n'hi va deixar un i es va posar un dit als llavis per avisar l'Amy que aquell contraban era el seu petit secret. I quin secret. La mort, el glamur, la roba, la sang. Muscleres i verí. Però és important no anar fent de fangirl amb una clienta. A una bala tant li fa la fama que tinguis. I de fet aquest és un dels lemes de Maximum Impact Solutions.

Precisament l'Amy va estar rellegint *La mort prem el gallet* ahir a l'avió. En van fer una pel·lícula amb l'Angelina Jolie, però el llibre és millor. Un munt de sexe amb milionaris, un munt de pistoles. Coses amb què l'Amy es pot identificar.

—Estàs casada? —pregunta la Rosie—. Tens fills?

—Casada, sense fills —contesta l'Amy.

—És un bon home, el teu marit?

—Sí —diu l'Amy, pensant en l'Adam—. Bé, tan bo com jo. M'agrada.

La Rosie assenteix.

—Bona resposta. Pateix per tu?

—No li agrada que em disparin —diu l'Amy—. I una vegada, al Marroc, em van atacar amb una espasa, i ell va plorar.

—I tu, vas plorar?

—Jo no ploro des que tenia dotze anys —contesta l'Amy—. Vaig aprendre a no fer-ho.

—Això està bé —diu la Rosie—. Et puc fer sortir en un llibre? Metre setanta, ulls blaus, rossa, no plora mai, mata els dolents?

—No —diu l'Amy—. No m'agrada la publicitat.

—Et prometo que no diré res de les teves orelles.

L'Amy i el seu sogre intenten parlar cada dia. No és que ho hagin acordat mai, simplement s'ha convertit en un hàbit important per a tots dos. Bé, és un hàbit important per a l'Amy, i ella espera que també ho sigui per a l'Steve. De tant en tant se salten un dia. Per exemple, l'Amy va haver d'estar dotze hores completament en silenci quan era dins d'aquell oleoducte, amagant-se d'un esquadró de la mort, de manera que aquell dia es va haver de conformar enviant-li missatges de text. L'Steve ho comprèn. La feina és la feina.

—Pots triar la roba que et poses? —pregunta la Rosie—. O és un uniforme?

L'Amy es mira els pantalons de combat i la samarreta Under Armour descolorida.

—La puc triar.

La Rosie alça una cella, sorpresa.

—Bé, ningú és perfecte.

A l'Amy no li agrada deixar passar gaire temps entre trucades, perquè no se sap mai què deu estar menjant l'Steve, o si es cuida prou. Tot i que en la seva opinió, és absurd menjar malament.

Potser també hauria de trucar al seu marit, però no l'amoïna tant, l'Adam. I, a més, de què parlarien?

—Quan vas arribar —diu la Rosie—, duies un exemplar de *La mort prem el gallet* a sobre de tot del bolso. Amb una marca de pàgina més o menys a la meitat.

L'Amy assenteix. L'han enxampat.

—Així, has llegit un dels meus llibres? No m'havies dit que no?

—Investigació del client.

—Bajanades —replica la Rosie—. T'agrada?

—No tenia res més per llegir.

—Esclar que t'agrada, ho veig. Has arribat a la part on la noia dispara al tio aquell a l'avió?

—És una escena bona —diu l'Amy.

—Sí, és una escena bona —diu la Rosie, assentint—. Un pilot amb qui estava sortint em va deixar tirar un tret a dins del seu avió per investigar què passava. Ho has fet mai?

—El què, disparar un tret a dins d'un avió? No —menteix l'Amy.

—No passa res en realitat —diu la Rosie—. Van haver de canviar la pell de vedell d'una de les butaques, i ja va estar.

—Si hagués travessat el fuselatge, la cabina es podria haver despressuritzat i us hauríeu pogut morir tots —diu l'Amy.

Una vegada l'Amy es va llançar en paracaigudes des d'un avió precisament després d'un incident com aquest. Es va passar els cinc dies posteriors esquivant les forces rebels a Burkina Faso. Al final va ser molt divertit. L'Amy creu que l'adrenalina és bona per a l'esperit i molt bona per a la pell. A vegades es mira tutorials de *skincare* a Instagram, però no n'hi ha cap que aconseguixi l'efecte que et fa que et disparin i després hagi de saltar d'un avió. Potser hauria de fer un vídeo amb els seus propis consells? S'adona que ja torna a pensar, i para de seguida.

—Sort que no va passar això, doncs —diu la Rosie, i s'acaba la resta de substància viscosa que li queda al got—. M'estic avorrint, Amy. No podríem anar a algun lloc del continent? A prendre alguna cosa? A fer el que sigui?

Els problemes de la Rosie van començar quan va incloure un personatge a la seva última novella, *Homes morts i diamants*, clarament basat en en Vasilij Karpin, un oligarca químic rus. Es veu que en Vasilij no tenia el sentit de l'humor que un associa habitualment amb els multimilionaris de la indústria química i, després de rebre una bala per correu i de patir un segrest fallit durant una signatura de llibres a Nashville, la Rosie va trucar als professionals de la seguretat i la van confinar a casa durant un temps prudencial.

Ara s'estan activant els contactes. En Jeff Nolan, el superior de l'Amy, s'ha reunit amb alguns col·legues d'en Vasilij a Londres. Estan mantenint converses, i aviat persuadiran en Vasilij que abandoni aquesta venjança particular. Maximum Impact Solutions té clients que podrien fer-li uns quants favors. S'arribarà a un acord, en Vasilij

es calmarà i la Rosie podrà tornar a fer la seva vida. I si no és així, l'Amy estarà preparada.

Però fins que això passi, l'Amy i la Rosie estan atrapades en aquesta illa idíl·lica amb el seu xef provisional. A l'Amy realment no li faria res estar-se uns quants dies aquí, la veritat és que segurament necessita reposar, però aviat s'haurà de tornar a moure. Ningú pot matar la Rosie D'Antonio, de manera que l'Amy és una cuidadora molt cara. I on és la diversió en tot això, per a qualsevol de les dues?

—De moment no anirem enlloc —diu l'Amy—. Et podrien matar.

La Rosie fa cara de desesperació i comença a cargolar un altre porro.

—Oh, Amy, m'estimo més que em matin que no pas avorrir-me.

I en aquest punt, l'Amy Wheeler, que va passar gran part de la infantesa intentant ser el màxim de callada i discreta possible, hi està més aviat d'acord.